

Sygn. I Ns 41/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Andrzejewska
Protokolant:	Małgorzata Szczypińska

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2014 roku w Przasnyszu

na rozprawie

sprawy z wniosku W. B. (1)

przy udziale S. C., E. C., K. C., M. C.

o rozgraniczenie

postanawia:

I. Dokonać rozgraniczenia nieruchomości położonych w miejscowości N., gmina R., powiat (...), województwo (...) oznaczonych numerami geodezyjnymi jako działka numer (...) stanowiąca własność na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej S. C. i E. C. dla której w Sądzie Rejonowym w Przasnyszu prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) i jako działka numer (...) stanowiąca własność na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej K. C. i M. C. dla której w Sądzie Rejonowym w Przasnyszu prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) z nieruchomością tamże położoną stanowiącą własność W. B. (1) oznaczoną w ewidencji gruntów jako działka o numerze geodezyjnym (...) dla której w Sądzie Rejonowym w Przasnyszu prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) w ten sposób, że przebieg granicy ustalić według linii koloru czerwonego od punktu (...) do punktu 183, a dalej według linii koloru czarnego od punktu (...) przez punkt (...) do punktu (...) - zgodnie z mapą granicy spornej działek (...) sporządzoną przez biegłego geodetę T. N. w dniu 9 grudnia 2013 roku jako załącznik do opinii biegłego, którą to mapę uznać za integralną część niniejszego orzeczenia.

II. Oddalić wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Wydział I Cywilny po rozpoznaniu na rozprawie w dniu

7 października 2014 roku na skutek apelacji uczestników postępowania od postanowienia Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 23 maja 2014r., sygn. akt I Ns 41/13

postanawia:

1. oddala apelację;

2. zasądza od uczestników S. C. i E. C. na rzecz wnioskodawcy W. B. (1) kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

W dniu 22 stycznia 2013 roku do Sądu Rejonowego w Przasnyszu wpłynęła sprawa o rozgraniczenie nieruchomości gruntowej oznaczonej jako działka o numerze geodezyjnym (...) stanowiącej własność W. B. (1) z nieruchomościami sąsiednimi oznaczonymi jako działki o numerach geodezyjnych (...) stanowiącą własność K. i M. małżonków C. i (...) stanowiącą własność S. i E. małżonków (...), położonymi we wsi N., gmina R., powiat (...), województwo (...). Sprawa ta przekazana została do rozpoznania sądowi przez Wójta Gminy R. na podstawie art. 105 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 roku Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 17 maja 1989 roku - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 roku Nr 193, poz. 1287 ze zm.).

Powodem skierowania sprawy na drogę sądową był fakt, że w toku postępowania rozgraniczeniowego na etapie administracyjnym właściciel działki (...) nie wyraził zgody na zaakceptowany przez pozostałych właścicieli ustalony w toku postępowania rozgraniczeniowego przebieg granicy podnosząc, że granica przebiega zgodnie z granicą użytkowania, a przeprowadzający postępowanie rozgraniczeniowe geodeta A. S. nie doprowadziła do zawarcia między stronami ugody (k. 5, 10, 13-15, 19).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Postanowieniem z dnia 18 października 2010 roku wydanym przez Wójta Gminy R. numer (...) wszczęte zostało na wniosek W. B. (1) i M. B. postępowanie rozgraniczeniowe w odniesieniu do granicy pomiędzy działkami położonymi w miejscowości N., gmina R., powiat (...), oznaczonymi numerami ewidencyjnymi (...) z działkami (...).

W. B. (1) jest właścicielem nieruchomości niezabudowanej położonej w miejscowości N. o numerze geodezyjnym (...) o powierzchni 3.4800 ha. Dla wymienionej nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) (k. 73-76). Własność tej nieruchomości nabył on na podstawie umowy przekazania gospodarstwa rolnego z dnia 17.03.1987 roku (akt notarialny Rep. A nr (...)) od rodziców P. i H. małżonków B. (k. 62-64).

Nieruchomość niezabudowana o numerze geodezyjnym (...) o powierzchni 4.1523 ha stanowi własność K. i M. małżonków C.. Dla wymienionej nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) (k. 98- 101).

Nieruchomość niezabudowana o numerze geodezyjnym (...) o powierzchni 3.5477 ha stanowi własność E. i S. małżonków (...). Nabyli oni własność tej nieruchomości na podstawie umowy sprzedaży i ustanowienia hipoteki z dnia 28.09.2010 roku (akt notarialny Rep. A nr (...)) od K. i M. małżonków C. (k. 86-88). Dla wymienionej nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) (k. 91- 96).

Do przeprowadzenia rozgraniczenia został upoważniony przez Wójta Gminy R. geodeta A. S.. Geodeta w dniu 30.11.2012 roku przeprowadził rozgraniczenie pomiędzy opisanymi nieruchomościami w ten sposób, że granicę pomiędzy działkami (...), a działką (...) w N. oznaczył w protokole granicznym w linii prostej od punktu nr (...), przez punkty (...) linią ciągłą koloru szarego. Z okazanym przebiegiem granicy od punktu (...) do punktu (...) nie zgodził się właściciel działki numer (...) W. B. (1). Wskazał on przebieg granicy zgodnie z granicą użytkowania oznaczoną w protokole granicznym linią przerywaną koloru niebieskiego, tj. od punktu (...) do punktu (...).

Operat techniczny z rozgraniczenia został przyjęty przez Starostę (...) do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Skarbu Państwa i zarejestrowany do ewidencji zasobu powiatowego pod numerem ewidencyjnym (...) (...) w dniu 17.12.2012 roku. Wójt Gminy R. decyzją nr (...) z dnia 28.12.2012 roku zatwierdził ustalony protokolarnie przebieg granicy pomiędzy wymienionymi wyżej działkami. W ustawowym terminie małżonkowie M. i W. B. (1) zgłosili żądanie przekazania sprawy do rozpoznania sądowi. W związku z powyższym Wójt Gminy R. na

podstawie art. 33 ust. 3 powołanej wyżej ustawy z dnia 17 maja 1989 roku - Prawo geodezyjne i kartograficzne przekazał przedmiotową sprawę wraz z dokumentacją Sądowi Rejonowemu w Przasnyszu I Wydziałowi Cywilnemu (k. 2).

W toku postępowania sądowego zainteresowani podtrzymali prezentowane dotąd stanowiska.

Wnioskodawca W. B. (1) wskazał, że spór co do granicy dotyczy jej przebiegu tylko pomiędzy działkami (...). Wnosił o ustalenie granicy pomiędzy tymi działkami według stanu prawnego i podniósł zarzut zasiedzenia przygranicznego pasa ziemi w kształcie trójkąta w zakresie działki (...) wzdłuż linii przerywanej koloru niebieskiego na szkicu granicznym. Podał, że najpierw jego dziadkowie F. i W. B. (2) od 1926 roku, następnie rodzice od lat 50-tych, a potem od 1987 roku on sam obrabiał sporny pas ziemi. Pas ten obecnie także jest przez niego obrabiany i tworzy całość z resztą jego gospodarstwa. Podnosił, że do chwili wszczęcia postępowania nie było żadnych konfliktów granicznych, w przebieg granicy nie ingerował żaden z właścicieli sąsiadujących działek.

Uczestnicy S. C., E. C., K. C., M. C. domagali się ustalenia granicy zgodnie z jej przebiegiem ustalonym w toku postępowania rozgraniczeniowego. Przyznali, że spór co do granicy dotyczy jej przebiegu pomiędzy działkami (...).

S. C. i E. C. przyznali, że ze spornego odcinka gruntu korzysta wnioskodawca, a przebieg granicy nie zmieniał się na przestrzeni czasu, niemniej przebieg użytkowania był inny niż faktyczny przebieg granicy.

K. C. także stwierdził, że użytkując grunt rolny od 1978 roku ze spornego klina nigdy nie korzystał, gdyż nie znał faktycznego przebiegu granicy. Sądził, że granica przebiegała zgodnie z aktualnym stanem użytkowania, według wskazań ojca wnioskodawcy. Dodał, że do chwili sprzedaży działki (...) nie wiedział, że sporny pas gruntu należał do jego działki. Powyższe potwierdziła M. C..

W toku postępowania sądowego, podczas oględzin obu działek w dniu 13 października 2013 roku Sąd przy udziale biegłego z zakresu geodezji T. N. stwierdził, że działki (...) rozgraniczone są tzw. pastuchem elektrycznym, który umiejscowiony jest na terenie działki (...) w odległości około 7 metrów od punktu nr (...) zaznaczonego na szkicu granicznym. Obszar ten zarośnięty jest równomiernie przyciętą trawą, zaś trawa rosnąca na pozostałej części działki (...) jest wyższa. Uczestnicy postępowania w toku oględzin zgodnie oświadczyli, iż w dacie zakupu działki (...) przez S. i E. C. stan posiadania w przeszłości był taki sam jak podczas oględzin, jednak taki stan rzeczy nie jest przez nich obecnie tolerowany.

Następnie Sąd dopuścił dowód opinii biegłego z zakresu geodezji w celu ustalenia przebiegu spornej granicy zgodnie ze stanem ewidencyjnym i granicy użytkowania na datę oględzin i wytyczenia spornego pasa gruntu ze wskazaniem jego powierzchni (k. 154).

Biegły z zakresu geodezji T. N. wskazał, że opinię wykonał po analizie materiałów zgromadzonych w aktach sprawy, materiałów archiwalnych udostępnionych przez (...) Ośrodek (...) w M. i po przeprowadzeniu oględzin na gruncie. Nadmienił, iż granica pomiędzy działkami (...), a więc w zakresie przebiegu granicy pomiędzy punktami (...), nie jest sporna. Punkt (...) jest początkiem trójmiedzy pomiędzy działkami (...). Po przeanalizowaniu dokumentacji geodezyjnej biegły podczas oględzin stwierdził rozbieżność pomiędzy granicą wynikającą z dokumentacji ewidencji gruntów, a granicą faktycznego posiadania przez strony. Odległość pomiędzy granicą ewidencyjną, a granicą posiadania wzdłuż drogi nr (...) biegły określił na 7,66 m. Idąc w kierunku północnym rozbieżność pomiędzy granicami zmniejsza się. Powierzchnia sporna ma kształt trójkąta. Granice zbiegają się w punkcie (...). Tuż przed tym punktem rośnie bardzo stara wierzba. Wcześniej w odległości około 125 m. od drogi (...), od strony zachodniej do granicy posiadania przylega pas zadrzewienia. Drzewa w wieku ponad 20 lat rosną na szczątkach okopów z II wojny światowej. Na powierzchni użytkowanej przez wnioskodawcę okopy zostały wyrównane i nie widać po nich śladów.

Przebieg granicy według dokumentów ewidencji gruntów biegły zaznaczył na załączonej do opinii mapie kolorem czarnym, która przebiega pomiędzy punktami (...). Przyjmując, że odcinek granicy pomiędzy działkami (...) jest bezsporny między stronami, a zatem zatwierdzony decyzją Wójta, biegły oznaczył na tej mapie linią koloru czerwonego przebieg spornego odcinka granicy, tj. pomiędzy działkami (...), według obecnego stanu posiadania. Powierzchnia

sporna pomiędzy granicą według ewidencji gruntów, a granicą obecnego użytkowania wynosi 0.1214 ha. Biegły dodał, że w jego ocenie rozgraniczenie powinno nastąpić według granicy wynikającej z długoletniego stanu posiadania, tj. w linii (...) oznaczonej na mapie kolorem czerwonym (k. 166-170).

Zastrzeżenia do powyższej opinii złożył pełnomocnik uczestników S. i E. małżonków C.. Zakwestionował on końcowe wnioski biegłego jako nieuprawnione i niezgodne z treścią zlecenia. Podnosił, że na spornym odcinku pomiędzy punktami (...) znajduje się drzewo, które rośnie zgodnie z linią drzew znajdujących się na odcinku niespornym (od punktu (...) do punktu (...)), zaś z doświadczenia życiowego wynika, że drzewa były sadzone na rzeczywistych granicach działek (miedzach). Na tej podstawie wnioskował, że rzeczywistą granicą była granica wynikająca z mapy geodezyjnej, gdyż czerwona linia aktualnego posiadania znajduje się obok tego drzewa. Czerwona linia odbiega nieznacznie od granicy prawnej i mogła być niezauważalna dla świadków z uwagi na znaczny upływ czasu (k. 177). Na rozprawie w dniu 23 maja 2014 roku pełnomocnik uczestników doprecyzował zgłoszone zastrzeżenia oświadczając, że ich celem jest przesłuchanie biegłego sądowego na okoliczność podstaw do sformułowania przez biegłego wniosku końcowego, aby rozgraniczenia dokonać w linii aktualnego władania (k. 223-224).

Postanowieniem z dnia 23.05.2014 roku (punkt 1) Sąd oddalił wnioski pełnomocnika wskazanych uczestników o przesłuchanie biegłego sądowego celem ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie (k. 224).

Pozostali zainteresowani nie wnieśli zastrzeżeń do opinii biegłego podtrzymując swoje dotychczasowe stanowiska.

Zgodzić się należy z uczestnikami K. i M. małżonkami C., że biegły nie był uprawniony do formułowania wniosku co do właściwego – w jego ocenie – przebiegu spornej granicy. Taka decyzja należy do Sądu, który podejmuje ją po przeanalizowaniu wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym opinii biegłego. Niemniej przekroczenie przez biegłego zlecenia określonego treścią postanowienia z dnia 11.10.2013 roku nie dyskwalifikuje opinii biegłego jako wiarygodnego dowodu w sprawie. Biegły wykonał bowiem zlecone mu czynności, choć przekroczył je dodatkowo wyciągając nieuprawnione wnioski. W szczególności biegły przeanalizował dostępną dokumentację geodezyjną i wytyczył z zaznaczeniem na mapie przebieg granicy ewidencyjnej. Jednocześnie po dokonanych oględzinach, w tym dokonanych przez Sąd w obecności biegłego, zaznaczył na mapie kolorem czerwonym linię aktualnego użytkowania, a także symbolem oznaczył drzewa, w tym to o którym mowa w zastrzeżeniach do opinii biegłego. Podczas oględzin przeprowadzonych przez Sąd z udziałem biegłego i stron postępowania uczestnicy wskazywali jedynie na rosnącą przed drugim rowem patrząc od działki nr (...) (symbol W na mapie) wierzbę, która – według ich zgodnych twierdzeń - wyznacza granicę pomiędzy działkami (...) (k. 153v). Drzewo to usytuowane jest na mapie w pobliżu punktu (...), zaś drzewo, którego dotyczą zastrzeżenia znajduje się poniżej pomiędzy punktem (...) i usytuowane jest pomiędzy liniami czarną i czerwoną. Drzewo to znajduje się w pasie zarośli biegnącym wzdłuż granicy, a podczas oględzin w dniu 11.10.2013 roku Sąd stwierdził, że w miejscu, gdzie widoczne są drzewa i krzewy w linii prostej, drzewa te i krzewy znajdują się po prawej stronie widocznej (bo znajdującej się na podwyższonym terenie) miedzy – na działce (...) (k. 153). Żadna ze stron postępowania nie zwróciła uwagi podczas tych oględzin na drzewo rosnące w tych zaroślach jako wyznacznik zakresu użytkowania. Zakres użytkowania na tym odcinku, w ocenie Sądu, wyznacza miedza.

W tych okolicznościach Sąd w pełni podzielił ustalenia i wnioski (z wyjątkiem wskazania jak powinno przebiegać rozgraniczenie) zawarte w opinii biegłego, jako fachowe i należycie uzasadnione. Nie budzi przy tym wątpliwości, że opinia została poprzedzona badaniami dokumentacji geodezyjnej i faktycznej sytuacji na gruncie. W ocenie Sądu opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 kpc - lecz, co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. W przedmiotowej sprawie opinia biegłego sądowego sporządzona została przy wykorzystaniu wiadomości specjalnych, jakie posiada biegły, dlatego stanowiła właściwą podstawę rozstrzygnięcia w sprawie.

Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków tj. P. B., H. B., K. B., M. M. (3), K. M., S. R., J. K., wynika, że zakres posiadania działek o aktualnych numerach (...) był niezmienny od lat i nadal wygląda i przebiega tak samo.

Również pierwotny właściciel działki numer (...) – uczestnik K. C. stwierdził, że ze spornego pasa gruntu (tzw. klina) nigdy nie korzystał, gdyż zawsze użytkował tę działkę zgodnie ze wskazaniem ojca wnioskodawcy P. B., czyli tak jak obecnie użytkuje go wnioskodawca. Początkowo był dzierżawcą całej działki o numerze (...) począwszy od 1978 roku, a następnie stał się jej właścicielem (w 2001 roku otrzymał darowiznę od brata). Dodał, że do chwili sprzedaży działki (...) powstałej po podziale geodezyjnym działki (...) na rzecz państwa C. nie wiedział, że przedmiotowy klin należy do jego działki. Zgodność aktualnego stanu posiadania ze stanem zastanym w roku 2010 potwierdził także uczestnik S. C.. Strony zgodnie przyznały, że do chwili wszczęcia postępowania rozgraniczeniowego nie było między nimi żadnych sporów co do przebiegu granicy.

Zgodnie z art. 153 kc jeżeli granice gruntów stały się sporne, a stanu prawnego nie można stwierdzić, ustala się granice według ostatniego spokojnego stanu posiadania. Gdyby również takiego stanu nie można było stwierdzić, a postępowanie rozgraniczeniowe nie doprowadziło do zgody między zainteresowanymi, Sąd ustali granice z uwzględnieniem wszelkich okoliczności; może przy tym przyznać jednemu z właścicieli odpowiednią dopłatę pieniężną.

Powyższy przepis statuuje trzy kryteria w oparciu o które dokonuje się rozgraniczenia, z których każde ma priorytet przed następnym.

Dopiero zatem po stwierdzeniu, że stanu prawnego nie można ustalić, ustalenia granic dokonuje się w oparciu o spokojny stan posiadania, tj. ustabilizowany. Chodzi tu o takie posiadanie, które trwa tak długo, że pozbawienie posiadacza przyległego pasa gruntu przez ustalenie granicy „z uwzględnieniem wszelkich okoliczności” nie dałoby się pogodzić z zasadami współżycia społecznego. Gdyby zaś i spokojnego stanu posiadania nie można było stwierdzić, a postępowanie nie doprowadziłoby do ugody, dopuszczalne będzie ustalenie granic w oparciu o wszelkie okoliczności.

Ponieważ wymienione kryteria wyłączają się wzajemnie, to dopóki możliwe jest ustalenie granic w oparciu o pierwsze kryterium, dopóty niedopuszczalne jest sięganie po dalsze. Kwalifikacja prawna ustalonego w sprawie stanu faktycznego i jego analiza przy zastosowaniu wymienionych w art. 153 kc wykluczających się wzajemnie kryteriów należy do Sądu – niezależnie od stanowiska uczestników. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2007 roku w sprawie II CSK 18/07 (Lex nr 966804), który należy podzielić.

Gdy granice staną się więc sporne, ich ustalenie dokonuje się w oparciu o stan prawny, to jest według stanu własności nieruchomości (w tym do miejsca na gruncie do którego sięga prawo własności poszczególnych właścicieli sąsiadujących gruntów stosownie do ich tytułów własności).

W orzecznictwie Sąd Najwyższy zostało przy tym wyjaśnione, że okoliczność, iż stan prawny nieruchomości jest wątpliwy nie uzasadnia jeszcze dokonania rozgraniczenia nieruchomości według kryterium ostatniego spokojnego stanu posiadania, albowiem sama wspomniana wątpliwość nie wystarczy do stwierdzenia, że stanu prawnego nie można ustalić (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 roku w sprawie IV CSK 596/10 – Lex nr 1129157).

Zaznaczyć należy, iż przez „stan prawny”, o którym mowa w art. 153 kc, należy rozumieć także zasiedzenie przygranicznych pasów ziemi. Powyższe znajduje potwierdzenie w ugruntowanej już linii orzeczniczej Sądu Najwyższego: postanowienie z dnia 11 grudnia 2013 roku w sprawie IV CSK 180/13 (Lex nr 1415507), postanowienie z dnia 27 lutego 2013 roku w sprawie IV CSK 357/12 (Lex nr 1341698), postanowienie z dnia 24 sierpnia 2011 roku w sprawie IV CSK 596/10 (Lex nr 1129157), postanowienie z 2 czerwca 2011 roku w sprawie I CSK 521/10 (Lex nr 1084685), postanowienie z dnia 30 sierpnia 2006 roku w sprawie II CSK 53/06 (OSNC 2007/5/74, Biul.SN 2006/11/18, M.Prawn. 2007/22/1265, Lex nr 201183), postanowienie z dnia 5 grudnia 2003 roku w sprawie IV CK 255/02 (Lex nr 602078), postanowienie z dnia 22 kwietnia 1974 roku w sprawie III CRN 41/74 (OSP, 1975/4/96, Lex nr 1102429), postanowienie z dnia 26 kwietnia 1967 roku w sprawie III CR 424/66 (OSNC 1967/11/206, Lex nr 592). Z tych przyczyn, jeżeli zarzut zasiedzenia - w sprawie o rozgraniczenie prowadzonej przez sąd - jest zasadny, to decyduje o ustaleniu przebiegu granicy.

W przedmiotowej sprawie Sąd dokonał rozgraniczenia w oparciu o pierwsze kryterium, tj. na podstawie stanu prawnego ustalonego na podstawie zasiedzenia przygranicznych pasów ziemi. Jak wykazano wyżej przez stan prawny według, którego ustala się granice w myśl art. 153 kc, należy także rozumieć zasiedzenie przygranicznych pasów ziemi. Uwzględnia się zatem przy rozgraniczeniu wieloletnie posiadanie przygranicznych pasów ziemi, które to poprzez spełnienie przesłanek art. 172 kc doprowadziło do ich zasiedzenia. Niewątpliwie w niniejszej sprawie W. B. (1) od czasu wejścia w posiadanie działki stanowiącej jego własność, a wcześniej ich poprzednicy prawni – P. i H. małżonkowie B. władają w całości spornym terenem stanowiącym przygraniczny pas gruntu w kształcie trójkąta (tzw. klinem) jak właściciele. Podkreślić należy, że od czasu nabycia własności działki w dniu 28.12.1973 roku aż do 2010 roku pomiędzy kolejnymi właścicielami działek o numerach (...) nie było sporów, co do przebiegu granicy. Sąd jako datę nabycia własności działki (...) przez poprzedników prawnych wnioskodawcy przyjął ostatnią możliwą datę (datę uprawomocnienia się decyzji – aktu własności ziemi działek stanowiących własność rodziców wnioskodawcy (k. 70), albowiem w sprawie nie została wykazana dowodowo data nabycia własności działki (...) przez dziadków wnioskodawcy F. i W.. Niemniej zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie ponad wszelką wątpliwość, że działka ta stanowiła pierwotnie własność F. i W. B. (2), następnie P. i H. małżonków B., a obecnie wnioskodawcy. Każdorazowo następowało przeniesienie własności przez dotychczasowych właścicieli na następców prawnych. Z zeznań wszystkich świadków, a także korelujących z nimi wyjaśnień stron wynika, że stan użytkowania spornego gruntu nie zmieniał się na przestrzeni czasu i pozostaje aktualny do chwili obecnej. Z wiarygodnych i potwierdzających się wzajemnie zeznań słuchanych w sprawie świadków wynika, że wnioskodawca oraz jego poprzednicy prawni traktowali sporny pas gruntu jako swoją własność, a właściciel działki (...) przed podziałem geodezyjnym aprobował ten stan rzeczy. Wnioskodawca i jego poprzednicy prawni bezsprzecznie faktycznie władali spornym pasem gruntu (corpus) i mieli wolę posiadania go dla siebie, byli przekonani o swoim prawie do tego pasa ziemi (animus). Ich posiadanie miało charakter samoistny (właścicielski). Zasiedzenie, które rozpoczęło bieg 28.12.1973 roku, przy uwzględnieniu 30 – letniego okresu zasiedzenia, zakończyło się w dniu 28.12.2003 roku i do tego czasu nie zostało przerwane. Powyższe prowadzi do wniosku, iż stan posiadania nieruchomości odpowiada prawidłowemu przebiegowi granicy między działkami, a zasiedzenie przygranicznego pasa gruntów przez wnioskodawcę W. B. (1) po doliczeniu okresu posiadania jego poprzedników prawnych pozwala na skorygowanie granicy uwidocznionej w ewidencji i rozgraniczenie działek zgodnie z ich faktycznym (prawnym) przebiegiem.

Mając na uwadze powyższe Sąd dokonał rozgraniczenia jak w postanowieniu na mocy powołanych wyżej przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 kpc. Sąd nie znalazł podstaw do odstępowania od ogólnej zasady orzekania o kosztach postępowania w postępowaniu nieprocesowym, dlatego oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o zasądzenie od uczestników kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W ocenie sądu wymagania określone w art. 520 § 2 i 3 kpc, które mają charakter wyjątków od ogólnej zasady wyrażonej w § 1 tego przepisu, powinny być stosowane ściśle. W niniejszej sprawie strony zgodnie wniosły o dokonanie rozgraniczenia według stanu prawnego i były w równym stopniu zainteresowane wynikiem postępowania, a ich interesu w zasadzie są wspólne, bo polegają na wyjściu ze stanu niepewności co do przebiegu granicy prawnej. Dla wykazania, że zachodzą szczególnie uzasadnione przyczyny uzasadniające poczynienie wyjątku od powyższej reguły, pełnomocnik wnioskodawcy powinien przedstawić okoliczności umożliwiające dokonanie takiej oceny. Pełnomocnik wnioskodawcy nie podjął takiej inicjatywy, a samo kwestionowanie sposobu ustalania aktualnego stanu prawnego w rozumieniu art. 153 kc nie oznacza, że pomiędzy wnioskodawcą a pozostałymi uczestnikami zachodzi sprzeczność interesów o którym mowa w art. 520 § 2 i 3 kpc. Koszty związane ze swym udziałem w sprawie zainteresowani powinni zatem ponieść we własnym zakresie (art. 520 § 1 kpc).